

Sygn. akt I C 2023/14

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 5 grudnia 2014 roku

Sąd Rejonowy w Bielsku Podlaskim I Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący: SSR Elżbieta Olechno – Obolewicz

Protokolant: Agnieszka Konczerewicz

po rozpoznaniu w dniu 5 grudnia 2014 roku w Bielsku Podlaskim

na rozprawie

sprawy z powództwa (...) **Niestandaryzowanego Sekurytyzacyjnego Funduszu Inwestycyjnego Zamkniętego z siedzibą w K.**

przeciwko **N. C.**

o zapłatę

I. Zasądza od pozwanej N. C. na rzecz powoda (...) Niestandaryzowanego Sekurytyzacyjnego Funduszu Inwestycyjnego Zamkniętego z siedzibą w K. kwotę 1.929,93 zł (jeden tysiąc dziewięćset dwadzieścia dziewięć złotych i dziewięćdziesiąt trzy grosze) z ustawowymi odsetkami w wysokości 13% w stosunku rocznym liczonymi od dnia 28 października 2014 roku do dnia zapłaty.

II. Zasądza od pozwanej N. C. na rzecz powoda (...) Niestandaryzowanego Sekurytyzacyjnego Funduszu Inwestycyjnego Zamkniętego z siedzibą w K. kwotę 647 zł (sześćset czterdzieści siedem złotych) z tytułem zwrotu kosztów procesu, w tym kwotę 617 zł (sześćset siedemnaście złotych) tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.

Sędzia

Sygn. akt I C 2023/14

UZASADNIENIE

Powód (...) Niestandaryzowany Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycyjny Zamknięty z siedzibą w K. pozwem (k. 4 – 5) skierowanym przeciwko N. C. wniósł o zasądzenie kwoty 1.929,93 złotych wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 28 października 2014 roku do dnia zapłaty, nadto wniósł o zasądzenie kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych. W uzasadnieniu wskazał, iż pozwana zawarła z pierwotnym wierzyciel (...) Bank Spółką Akcyjną z siedzibą w K. (obecnie (...) Bank Spółką Akcyjną z siedzibą we W.) w dniu 29 stycznia 2009 roku umowę kredytu o numerze (...). Dodał, iż pomimo precyzyjnie określonych w umowie zasad zwrotu pożyczonej kwoty pozwana nie wywiązała się z warunków umowy, w związku z czym wierzyciel pierwotny wypowiedział umowę. Następnie w dniu 29 kwietnia 2014 roku wierzyciel pierwotny dokonał przelewu wierzytelności przysługującej mu wobec N. C. na jego rzecz, tym samym strona powodowa uzyskała legitymację procesową czynną w przedmiotowej sprawie. Podał, iż poinformował pozwaną o przelewie wierzytelności i podjął bezskutecznie próbę polubownego

odzyskania wierzytelności. Wyjaśnił, iż na kwotę roszczenia 1.929,93 złotych składa się kwota 1.120,32 złotych tytułem zaległej części kapitału i kwota 809,61 złotych tytułem odsetek od kapitału naliczonych do dnia sporządzenia pozwu.

Pozwana N. C. nie negując okoliczności wskazanych w pozwie, w tym dotyczących istnienia zobowiązania oraz skuteczności cesji wierzytelności, przyznała, iż zawarła umowę z pierwotnym wierzycielem, przy czym jedynie częściowo spłaciła kwotę zadłużenia. Pozwana nie kwestionowała kwoty dochodzonego roszczenia, lecz z uwagi na trudną sytuację finansową i zdrowotną wniosła o oddalenie powództwa.

Sąd Rejonowy ustalił i zważył, co następuje:

Bezsporna pozostawała okoliczność, iż pozwana N. C. w dniu 29 stycznia 2009 roku zawarła z pierwotnym wierzycielem (...) Bankiem Spółką Akcyjną z siedzibą w K. umowę prostej pożyczki gotówkowej nr (...) na kwotę 1.247,38 złotych na okres od 29 stycznia 2009 roku do 20 stycznia 2011 roku (§ 1 umowy k. 8 – 10). Spłata pożyczki miała następować w równych miesięcznych ratach kapitałowo – odsetkowych, płatnych 20 dnia każdego miesiąca, w wysokości 65,33 złotych, przy czym pierwsza rata wyrównawcza w kwocie nie wyższej niż 58,16 złotych (§ 3 umowy k. 8). W § 4 umowy określono zasady oprocentowania pożyczki, zaś w § 6 zasady naliczania odsetek w przypadku opóźnienia w terminowym regulowaniu rat pożyczki. Zgodnie z § 10 umowy (k. 9) w przypadku braku spłaty w określonych terminach pełnych rat pożyczki za co najmniej dwa okresy płatności i braku uregulowania należności w terminie 7 dni wyznaczonym w wezwaniu, bank mógł wypowiedzieć umowę pożyczki z 30 – dniowym okresem wypowiedzenia. Po upływie okresu wypowiedzenia umowy pożyczki pożyczkobiorca był zobowiązany do niezwłocznego zwrotu wykorzystanej pożyczki wraz z odsetkami za okres korzystania z pożyczki. Na podstawie § 14 ust. 3 umowy pożyczkobiorca wyrażał zgodę na przeniesienie wierzytelności wynikającej z umowy na osoby trzecie w trybie art. 509 k.c., dokonując zawiadomienia pożyczkobiorcy o przeniesieniu wierzytelności.

Nie było również kwestionowanym, iż z uwagi na brak wywiązania się pozwanej z warunków spłaty zadłużenia określonych w powołanej umowie, pierwotny wierzyciel dokonał wypowiedzenia umowy. Następcą prawnym pierwotnego wierzyciela jest (...) Bank Spółką Akcyjną z siedzibą w W. (k. 22 – 27 odpis z Krajowego Rejestru Sądowego). Następnie w dniu 29 kwietnia 2014 roku pomiędzy powodem a (...) Bankiem Spółką Akcyjną z siedzibą w W. doszło do zawarcia umowy sprzedaży wierzytelności, przedmiotem której było między innymi zbycie wierzytelności przysługującej od pozwanej. Pismem z dnia 11 czerwca 2014 roku N. C. została poinformowana przez (...) Bank Spółkę Akcyjną z siedzibą w W. o sprzedaży przysługującej mu wierzytelności z tytułu opisanej powyżej umowy pożyczki z dnia 29 stycznia 2009 roku na rzecz powoda (...) Niestandaryzowanego Sekurytyzacyjnego Funduszu Inwestycyjnego Zamkniętego z siedzibą w K. (k. 6 zawiadomienie). Kolejnym pismem z dnia 11 czerwca 2014 roku pozwana została zawiadomiona o cesji wierzytelności w imieniu powoda i jednocześnie wezwano ją do zapłaty kwoty 1.879,66 złotych w terminie 7 dni od daty otrzymania zawiadomienia (k. 7). Następnie wobec bezskuteczności wezwania powód wystąpił z pozwem w niniejszej sprawie domagając się zasądzenia od pozwanej wymienionej powyżej kwoty 1.929,93 złotych, w tym kwota 1.120,32 złotych tytułem zaległej części kapitału i kwota 809,61 złotych tytułem odsetek od kapitału naliczonych do dnia sporządzenia pozwu.

Powyższe okoliczności pozostawały bezsporne pomiędzy stronami. Pozwana nie kwestionowała zarówno okoliczności zawarcia umowy z pierwotnym wierzycielem, braku spłaty zadłużenia, jak również cesji wierzytelności (k. 35v), stąd fakty te należało uznać za przyznane (art. 229 k.p.c.).

Zgodnie z przepisem art. 78a ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 roku Prawo bankowe (Dz.U. z 2012 r., poz. 1376 j.t. ze zm.) przepisy ustawy stosuje się do umów kredytu i pożyczki pieniężnej, zawieranych przez bank zgodnie z przepisami ustawy z dnia 12 maja 2011 r. o kredycie konsumenckim, w zakresie nieuregulowanym w tej ustawie. Na podstawie przepisu art. 2 ust. 1 i ust.2 pkt 1 ustawy z dnia 20 lipca 2001 roku o kredycie konsumenckim (Dz.U. z 2001 r. Nr 100, poz. 1081 ze zm.) (obowiązującej w dacie zawarcia umowy pożyczki.) przez umowę o kredyt konsumencki rozumie się umowę, na mocy której przedsiębiorca w zakresie swojej działalności, zwany dalej „kredytodawcą”, udziela lub daje przyrzeczenie udzielenia konsumentowi kredytu w jakiegokolwiek postaci. Za umowę o kredyt konsumencki uważa się w szczególności umowę pożyczki.

Uregulowany w przepisie art. 509 k.c. przelew wierzytelności należy do czynności prawnych rozporządzających, bowiem przenosi na nabywcę wierzytelność przysługującą zbywcy, tj. prawo podmiotowe wierzyciela do żądania od dłużnika świadczenia (art. 353 k.c.). Podkreślić należy, że warunkiem skutecznej cesji wierzytelności jest istnienie tego prawa. W związku z tym, aby wierzytelność mogła być przedmiotem przelewu, musi być w dostateczny sposób zindywidualizowana poprzez dokładne określenie stosunku zobowiązaniowego, z którego wynika. Judykatura przyjęła, że oznaczenie wierzytelności to wskazanie stron tego stosunku, świadczenia oraz przedmiotu świadczenia. Elementy te w momencie zawierania umowy przelewu powinny być oznaczone lub przynajmniej oznaczalne. Natomiast do chwili przejścia wierzytelności z majątku zbywcy do majątku nabywcy winno nastąpić dokładne sprecyzowanie pozostałych elementów stosunku zobowiązaniowego, w ramach którego istnieje zbywana wierzytelność (por. wyrok Sądu Okręgowego w Białymstoku z dnia 7 października 2013 roku, II Ca 770/13, Portal Orzeczeń Sądu Okręgowego w Białymstoku i orzecznictwo tam powołane).

Zgodnie z powołanym powyżej przepisem wierzyciel może bez zgody dłużnika przenieść wierzytelność na osobę trzecią (przelew) chyba, że sprzeciwiałoby się to ustawie, zastrzeżeniu umownemu albo właściwości zobowiązania, wraz z wierzytelnością przechodzą na nabywcę wszelkie związane z nią prawa, w szczególności roszczenie o zaległe odsetki (§ 2).

Na podstawie art. 513 § 1 k.c. dłużnikowi przysługują przeciwko nabywcy wierzytelności wszelkie zarzuty, które miał przeciwko zbywcy w chwili powzięcia wiadomości o przelewie. W piśmiennictwie zauważono, że przy analizie stosunku dłużnik – cesjonariusz szczególnie uwidaczniają się dwie zasady, charakteryzujące ten stosunek. Pierwsza dotyczy nabycia przez cesjonariusza w drodze przelewu wierzytelności tylu praw, ile miał cedent. Wyraża to paremia *nemo plus iuris in alium transferre potest quam ipse habet*. Cesjonariusz nie może, więc żądać od dłużnika świadczenia w większym rozmiarze niż cedent. Druga zasada dotyczy sytuacji prawnej dłużnika, która nie może ulec pogorszeniu na skutek przelewu w stosunku do tej, jaką dłużnik miał przed przelewem [por. J. Mojak (w:) Kodeks..., s. 162; H. Ciepła (w:) Komentarz..., s. 595; B. Łubkowski (w:) Kodeks..., s. 1225]. Z wierzytelnością po przelewie pozostają zatem związane wszystkie zarzuty dłużnika, które mogły być podnoszone w stosunku do poprzedniego wierzyciela (cedenta). Wskazuje się na trzy rodzaje zarzutów: te, które przysługiwały dłużnikowi w stosunku do cedenta, zarzuty osobiste dłużnika oraz zarzuty dotyczące samej umowy cesji (niebędące zarzutami ani osobistymi, ani służącymi w stosunku do cedenta).

W ocenie Sądu materiał dowodowy zgromadzony w sprawie, w tym stanowisko i wyjaśnienia N. C. (k. 35v) potwierdzał, że powód nabył w stosunku do pozwanej wierzytelność z mocy powoływanej umowy. Strona powodowa podniosła, iż nabyła dochodzoną należność w drodze wymienionej powyżej umowy sprzedaży wierzytelności, zaś zobowiązanie pozwanej wynika z zawartej przez nią z (...) Bankiem Spółką Akcyjną z siedzibą w K. umowy pożyczki. Przedstawiona przez powoda umowa zawarta pomiędzy pierwotnym wierzycielem a pozwaną pozwalała na określenie stosunku zobowiązaniowego, na podstawie którego powstała wierzytelność będąca przedmiotem postępowania w niniejszej sprawie. Powód wskazał zarówno na strony umowy pożyczki, datę zawarcia tej umowy oraz pozostałe elementy stosunku zobowiązaniowego. Ponownie należy podkreślić, iż pozwana nie zanegowała żadnych okoliczności przedstawionych w pozwie, przyznając, iż zawarła umowę z pierwotnym wierzycielem, nie kwestionowała również cesji wierzytelności jak i wysokości dochodzonego roszczenia. Na podstawie przepisu art. 6 k.c. ciężar udowodnienia faktu spoczywa na osobie, która z faktu tego wywodzi skutki prawne, a zatem powód powinien udowodnić fakty pozytywne, które stanowią podstawę jego powództwa, to jest okoliczności prawo tworzące, a pozwany, jeżeli faktów tych nie przyznaje, ma obowiązek udowodnienia okoliczności niweczących prawo powoda. W trakcie rozprawy pozwana została pouczona o trybie postępowania w sprawie oraz rozkładzie ciężaru dowodu, w tym możliwości zgłaszania wniosków dowodowych.

Zebrany w sprawie materiał dowodowy w zestawieniu ze stanowiskiem pozwanej w ocenie Sądu dawał podstawy do uwzględnienia powództwa. Brak umowy przelewu wierzytelności zawartej pomiędzy powodem a następcą prawnym pierwotnego wierzyciela, wobec nie kwestionowania przez pozwaną skuteczności cesji wierzytelności, także nie dawał

podstaw do podważenia okoliczności, iż dochodzone w niniejszej sprawie roszczenie było przedmiotem sprzedaży wierzytelności. Zgodnie z przepisem art. 516 k.c. zbywca wierzytelności ponosi względem nabywcy odpowiedzialność za to, że wierzytelność mu przysługuje.

Podsumowując, na podstawie powołanych przepisów orzeczono jak w punkcie I sentencji wyroku. O odsetkach orzeczono na podstawie art. 481 § 1 k.c.

O kosztach procesu orzeczono zgodnie z zasadą odpowiedzialności za wynik procesu na podstawie art. 98 k.p.c. Na koszty procesu złożyła się opłata sądowa od pozwu [art. 28 pkt 1 ustawy z dnia 28 lipca 2005 roku o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (Dz.U. z 2014 r., poz. 1025 j.t. ze zm.)] oraz koszty zastępstwa procesowego strony pozwanej. Wysokość kosztów zastępstwa procesowego na podstawie § 6 pkt 3 rozporządzenie Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (Dz.U. z 2013 r., poz. 490 j.t.), a także części IV załącznika do ustawy z dnia 16 listopada 2006 roku o opłacie skarbowej (Dz.U. z 2014 r., poz. 1628 j.t.).

Sędzia